

РЕШЕНИЕ

№ 17219

гр. София, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3625** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба подадена от В. С. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-0322-000089/25.02.2026 г. на Х. Т. - полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., с която спрямо жалбоподателя на основание [чл. 171, т. 1, б.,з“\) бб\) от ЗДвП](#) е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“, за извършено нарушение по [чл. 58, т. 4, пр. 2 от ЗДвП](#).

В жалбата са изложени доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт, по съображения за издаването му в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Оспорва се извършеното нарушение, като се твърди, че при постановяване на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Сочи се, че нарушението не е доказано.

В с.з. редовно призована, явява се лично и поддържа доводите си изложени в жалбата. Претендира разности.

Ответникът по жалбата – полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., не се явява, но в писмено становище изразява такова за нейната неоснователност.

От фактическа страна:

По делото е изискана и приложена административната преписка по издаване на оспорената заповед, като към същата е приложен и Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД № 795388 от 25.02.26 година, констатациите по които се свеждат до следното:

На 24.10.2025 година, около 15,22 в [община] на път автомагистрала А2 като вода на МПС Пежо 3008 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на ОТП Лизинг ЕООД с ползвател И. Б. от [населено място] извършва следното нарушение: движи се в лентата за принудително спиране, като нарушението е заснето с камера НТУ. Прието е, че с описаното деяние водачът виновно е нарушил [чл. 58, т. 4, предл. второ от ЗДвП](#). На 20.02.2026 година е представена Декларация по [чл. 188 от ЗДвП](#), в която се сочи, че на 24.10.2025 година жалбоподателката е управлявала процесния лек автомобил. Същата е подписала АУАН без възражения срещу него.

Въз основа на констатациите изложени в АУАН, на 25.02.2026 г. е издадена процесната заповед за прилагане на ПАМ № 25-0322-000089/25.02.2026 г. на Х. Т. - полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., с която на жалбоподателката М. е наложена принудителна административна мярка – „временен отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“. Обжалваният административен акт е постановен на основание [чл. 22 от ЗАНН](#) и [чл. 171, т. 1, б. „з“](#), „бб“ от ЗДвП, като от фактическа страна се основава на констатациите, съдържащи се в съставения срещу М. АУАН.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ №25-0322-000089/25.02.2026 г. на Х. Т. - полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., в т. ч Заповед № 251з-613 от 07.02.2026 година на Директора на ОД на МВР-С., издадена на основание Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на вътрешните работи, с която на основание [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#) началниците на група „Патрулно постова дейност“ в РУ при ОД на МВР са оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки (л.60). По делото е разпитан един свидетел, сестра на жалбоподателката, който е пътувал в автомобила на процесната дата. Същия описва случилото се по следния начин: на 24.10.2025 г. Е пътувала в колата на жалбоподателката посока от П. към С., светнал е червен ключ на таблото на автомобила и водачката на автомобила е спряла в аварийната лента за да провери какво става. След това е продължила движението си към С..

От правна страна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законоустановения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 АПК](#), съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#), а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Според нормата на [чл. 171 ЗДвП](#), принудителните административни мерки, предвидени в закона, включително от категорията на процесната такава, се налагат за осигуряване на безопасността на

движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 1 АПК](#) и се издава по реда на глава пета, раздел втори от АПК.

Съгласно разпоредбата на [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#), принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 251з-613 от 07.02.2026 година на Директора на ОД на МВР-С., издадена на основание Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на вътрешните работи, с която на основание [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#) началниците на група „Патрулно постова дейност“ в РУ при ОД на МВР са оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки (л.60). Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по [чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП](#) е издадена от материално и териториално компетентен административен орган – началник група в РУ при ОД на МВР, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#). Посочено е както правното основание за упражненото от началник група в РУ при ОД на МВР – С. правомощие, така и релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка по [чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП](#). С оглед на което съдът приема, че е изпълнено изискването на [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#) и [чл.59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) за постановяване на мотивиран административен акт.

Административният акт обаче е постановен при съществено нарушение на процесуалните правила, като съображенията за това са следните:

Административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая и е изградил извода си за извършване на вмененото нарушение при липса на доказателства и в нарушение на разпоредбата на [чл. 35 от АПК](#). Административният орган е пристъпил към прилагане на ПАМ без да изясни дали лицето е предприело маневрата навлизане в лентата за принудително спиране без причина или по повод техническа повреда на автомобила, както и не е събрал чрез регламентирани в АПК способности и средства надлежни доказателства, удостоверяващи по несъмнен начин това обстоятелство.

Фактическият състав по [чл. 171, т. 1, б. „з“ бб\) от ЗДвП](#) във връзка с констатациите на органа включва две материалноправни предпоставки. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по [чл. 58, т. 4, пр. 2 от ЗДвП](#), поради твърдението на органа за движение на МПС в лентата за принудително спиране. В ЗППАМ са очергани обективните и субективни признаци на административното нарушение по [чл.58, т.4, пр.2 от ЗДвП](#), на което съответства разпоредбата на [чл.178ж, ал.1 от ЗДвП](#), установяваща санкция на посоченото неправомерно поведение.

При проверката на ЗППАМ за съответствието ѝ с материалния закон съдът дължи изследване на въпроса дали адресатът е извършил нарушението по [чл.58, т.4, предл.2 от ЗДвП](#), т.е. дали на посочените време и място е управлявал МПС, като се е движил в лентата за принудително спиране. Това е така, защото без доказано административно нарушение, ПАМ не би имала своето законово основание.

Настоящият състав намира за недоказано извършването на соченото в заповедта нарушение на [чл. 58, т. 4, пр.2 от ЗДвП](#) от жалбоподателя.

Съгласно посочената за нарушена норма на [чл. 58, т. 4, пр.2 от ЗДвП](#) - при движение по автомагистрала на водача е забранено да се движи в лентата за принудително спиране.

Ако се приеме, че волята на органа е била да наложи ПАМ за нарушение на [чл. 178ж, ал.1 от ЗДвП](#) - движение на МПС в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са налице изключенията по чл. 58, т. 3 или в платното за насрещно движение по автомагистрала и скоростен път, то липсват доказателства за съставомерност на деянието.

Съгласно разпоредбата на [чл. 58, т. 3 от ЗДвП](#), при движение по автомагистрала на водача е забранено да се движи или спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на ППС, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство.

Санкционната норма на [чл. 178ж от ЗДвП](#) гласи, че водач, който се движи в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са налице изключенията на [чл. 58, т. 3 от ЗДвП](#), се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца и глоба от хиляда лева.

Видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства, в т. ч. снимковия материал, твърденията на жалбоподателя и свидетелските показания на св. С., безспорно се установява, че е било наложително спирането на автомобила в аварийната лента, поради светналата лампа на таблото, сигнализираща за проблем на автомобила. Обясненията дадени от свидетеля са, че причината за аварийното спиране е лампа на таблото сигнализираща проблем с автомобила, от което се извежда извода, че лентата е използвана по предназначение.

По делото единственото доказателство на което се позовава АО и въз основа на което е издаден АУАН и сочещо за извършено нарушение е писмо вх.№ 24-00-2048/2025 г. на Национално тол управление при Агенция „Пътна инфраструктура“ с приложен към снимков материал заснет от стационарна тол камера. От представената по делото снимка от тол камерата е видно, че процесното МПС излиза от лентата за принудително спиране. От тази снимка обаче не може с категоричност да се установи продължителността на движението на автомобила, тъй като същата е единствената направена и приложена е от приложеният по делото снимков материал, не може да се установи еднозначно движение в лентата за принудително спиране. Не е установено времето на движение на автомобила, траекторията и изминатото разстояние. В посоченото писмо към снимката е отразен именно момента на излизане но не представлява доказателство за коментираните в него факти, тъй като е необходимо освен факта на установяване на автомобила в лентата за принудително спиране, да бъде установена и причината за спирането и дали не са налице обстоятелствата визирани в нормата на [чл.58, т.3 ЗДвП](#), а именно - повреда на ППС, или здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство. За доказване на тези факти и обстоятелства е било необходимо и събирането и на други доказателства.

За да издаде валиден акт, административния орган първо трябва да е изяснил цялостната правна и фактическа обстановка относно случая, както и да е обсъдил всички релевантни доказателства. В това му задължение съдът не може да го замести.

По делото и в хода на проведеното административнонаказателно производство не е установено, че водачът, на посочената в АУАН дата, се е движил в лентата за принудително спиране по автомагистралата без да са налице изключенията от забраната на [чл. 58, т. 3 от ЗДвП](#).

Съдът не може да замести административния орган или друга страна като вместо него събере относимите документи и доказателства, касаещи разрешаването на конкретния административноправен въпрос (в случая - наличие на материалноправните основания за издаване на оспорения акт).

След като административният орган не е доказал, че жалбоподателят е извършил виновно вмененото му административно нарушение следва да се приеме, че не е налице законово основание за налагане на принудителната административна мярка по [чл. 171, т. 1, б. „з“](#)) бб) от

ЗДвП, поради което заповедта следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора и на основание [чл. 143, ал. 1 от АПК](#) основателна е претенцията на жалбоподателя за разноски, каквито му се следват за внесената държавна такса в размер на 5,11 евро (евровата равностойност на 10 лева) за образуване на делото и платения хонорар за един адвокат в размер на 600 евро, съгласно представен Договор за правна защита и съдействие от 06.03.26 г. и списък с разноски.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба подадена от В. С. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-0322-000089/25.02.2026 г. на Х. Т. - полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., с която спрямо жалбоподателя на основание [чл. 171, т. 1, б.,з“\) 66\) от ЗДвП](#) е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“, за извършено нарушение по [чл. 58, т. 4, пр. 2 от ЗДвП](#).

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - С. да заплати на В. С. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 605,11 евро разноски по делото.

Решението е окончателно.